

„EDINOST“
izhaja dvakrat na teden, vsako sredo
in soboto ob 8. uri zjutraj.

„Edinost“ stane:
za vse leto f. 6.—; izven Avstrije f. 9.—
za 1/2 leta 3.—; „ „ 4.50
za 1/4 leta 1.50; „ „ 2.25

z „Novičar“-jem:
za vse leto f. 7.—; izven Avstrije f. 10.—
za 1/2 leta 3.50; „ „ 5.—
za 1/4 leta 1.75; „ „ 2.50

Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 5 nvc.,
v Gorici in v Ajdovščini po 6 nvc.,
„NOVIČAR“ po 2 nvc.

EDINOST

Oglasi se računajo po 8 nvc. vrstica v
petitu; za naslove z debelimi črkami
se plačuje prostor, kolikor bi ga obseglo
navadnih vrstic.

Poslana, osmrtnice in javne za-
hvale, domači oglasi itd. se računajo
po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu:
Piazza Caserma št. 2. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase spro-
jema upravništvo Piazza Caserma 2.
Odprte reklamacije so prosto poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V ednost je moč“.

Izjava iz Hohenwartovega kluba izstopivših poslancev.

V zadnji številki našega lista objavili smo izjavo iz Hohenwartovega kluba izstopivših hrvatskih in slovenskih poslancev. Ta izjava je napravila mogočen vtis na vso slovansko javnost, a tudi mej — nasprotniki. Važnost izstopa jednega dela naših poslancev iz Hohenwartovega kluba smo že naglašali dovolj, danes pa nam je povdarjati važnost omenjene manifestacije, v kateri so izraženi isti nazori in iste misli, za koje se borimo mi dosledno že par let sem. In zato jej ne pripisujemo tolike važnosti zaradi tega, ker jej je bil morda namen „opravičiti“ ta odločni korak izstopivših poslancev, ampak pomembna, skoro da epohalna za naše javno politično življenje zdi se nam na drugo stran: ker nam izstopivši poslanci posredno priznavajo sami, da so bila njih dosedanja pota neslovanstva ter da oni vplivi, ki so jih vezali na Hohenwartov klub, niso bili prijazni avstrijskemu Slovanstvu. Ljubljanski „Slovenec“ meni sicer, da izstopivši poslanci „skušajo“ opravičiti svoje postopanje; žal nam je, da tudi v tem slučaju ne moremo soglašati se cenjenim glasilom konservativne stranke slovenske. Mi sodimo drugače: mi ne trdimo le tega, da so omenjeni poslanci zares in v polni meri opravičili svoj izstop, ampak prepričani smo, da takega opravičevanja sploh ne trebalo ni. Zgodovina brezvspešnosti naporov slovenske delegacije v državnem zboru izza poslednjih let je dolg in obsežen dokument, tako obsežen, da je bila „izjava“ na to stran popolnoma nepotrebna. Ali važna, zelo važna je ta „izjava“ zato, ker nam je, kakor rečeno, klasična priča, da je mej našimi jugoslovanskimi poslanci jelo prodirati spoznanje, da avstrijsko Slovanstvo mora ubrati druga pota, ako hoče

izdatno pospeševati svoje koristi. Stvar je jasna: kdor hoče kaj doseči, ta mora imponovati ter prisiliti nasprotnika, da ga spoštuje. Z dosežanjo taktiko nismo imponovali nikomur, čemur je bila posledica, da so nasprotniki zasmehovaje odbijali vsakoršno tudi najkromnejšo zahtevo našo. Spoštovanja ni bilo; a kogar ne spoštujejo, ta se bori brezvspešno proti nasilju. Tudi najgorenejši zagovorniki dosedanje taktike priznavajo izrecno, da je bilo delo naših poslancev brezvspešno v poslednjih letih, skušajo pa vendar opravičevati je s frazo, da bi bilo prišlo lahko še hujše. S tem „še hujšim“ hočejo nam kazati na nevarnost, da pride nemška levica lahko do izključljive oblasti, ako naši poslanci ne postopajo „previdno“, ali z drugimi besedami: ako ne podpirajo z vsemi svojimi silami Hohenwartovega kluba.

Pri tej priliki bilo bi zelo vabljivo baviti se z vprašanjem, ali so razmere v nemški levici sploh take, da bi mogla potegniti na-se izključljivo oblast?

A to ni naš današnji namen. Za danes se nam vidi veliko važnejši vprašanje: kateri je bil in je pravi namen Hohenwartovega kluba? In tu nam pravi naše prepričanje, — da omenjenemu klubu ni bil v prvi vrsti namen ta, da prepredilevičarsko nadvladje, ampak preprediti, da se proti nemški pohlepčnosti ne postavi v bran krepka, jednotna in kompaktna slovanska sila. In če je takó, moramo pač reči, da so diplomat Hohenwart in žnjim slovenski poslanci (poslednji gotovo nehoté) služili v prvi vrsti le nemškemu interesom in starim birokratičkim nazorom, da je namreč nemško nadvladje prvi pogoj obstanku naše države.

A „izjava“ nam pravi, da so iz Hohenwartovega kluba izstopivši poslanci prišli do istega prepričanja. Pozno sicer, veliko

prepozno je prodrlo to spoznanje; še le zadnji korak grofa Hohenwarta odpril je vrata na stečaj temu prepričanju. Mnogi se čudijo in si razbijajo glave, kako je, za božjo voljo, vodja nemških konservativcev in zajedno tudi slovenskih poslancev mogel priti do tega, da je s svojo mogočno besedo takorekoč vdihnil življenje ministerstvu, v katerem sedita Plener in Wurmbbrand. Mi se nismo čudili temu koraku Hohenwartovemu, ker je tako rekoč krona vsemu njegovemu dosedanjemu doslednemu delovanju — na korist nemštva. Dá: grof Hohenwart je bil vsikdar dosleden v svojih namenih, le njegovo postopanje bilo je nedosledno na videz. To pa je bila ravno tista taktika, iz katere so izvirali vsi naši nevspehi. Da so to pogodili tudi izstopivši poslanci — blagoslovljen bódi ta trenotek! — priča zopet „izjava“. Saj si ne moremo drugače tolmačiti izreka, da smatrajo svoj izstop iz parlamentarne večine kot naravno posledico svojih zastopniških dolžnosti. Če pa pomislimo, da je do take večine pošteno pripomogel grof Hohenwart, potem rečemo lahko, da je „izjava“ najstrožje obsodila tega državnika. To spoznanje znači lep dobiček za nas.

„Izjava“ odreka novemu parlamentarnemu ministerstvu pravico nazivati se koalicijsko, ker v njem ni zastopanih 10 milijonov Slovanov, ministerstvu, katero zahteva, da se odpovemo borbi za svoja narodna prava. In tako ministerstvo je pomagal ustanoviti — ne, vdihnil mu je življenje grof Hohenwart!!!

Kdor še sedaj ne vidi jasno, temu ni pomoči.

Mi smo pozdravili velikim veseljem „izjavo“ izstopivših poslancev; to pa ne le zato, ker v njem govori obudivše se spoznanje gledé na pogrške v minulosti,

ampak posebno zato, ker nam je odprla jasnejši izgled v bodočnost. Zatrdilo, da se hočejo identifikovati se interesi národa češkega ter boriti se za skupne interese hrvatskega in slovenskega národa, je divno blagovestje avstrijske-slovanskega rodoljubja.

Najznamenitejši in največelejši za bodočnost pa je zaključek: „Potegovati se hočejo tudi za to, da se čim prej oživotvori združenje vseh slovanskih zastopnikov, kateri ne pripadajo koaliciji, v svrhu vzajemnega in odločnega delovanja za ravnopravnost in za pravice vseh slovanskih plemen.“

Vender, vender nam je konečno prišel pred oči zares slovanski program! S kom naj se družimo, ako ne z onimi, ki ne le čutijo z nami že po svojem rojstvu, ampak, ki trpe z nami tudi jednake krivice?! Vzajemno in odločno delo slovanskih poslancev imponovalo bode tem bolj, ker nikdo ne more utajiti za državo dalekosežne resnice, da za temi poslanci stoji večina vsega prebivalstva.

Konečno pa se moramo, da si neradi, baviti z opombo „Slovenec“, „da se v izjavi preveč naglašajo interesi hrvatskih poslancev.“ Proti tej netaktnosti moramo protestovati. Morda bi bilo umestnejša kaka druga beseda, ali breztaktno je gotovo govoriti o interesih hrvatskih poslancev. Gosp. člankar morda ni mislil tako hudo, ali proti taki nepremišljeni pisavi treba povdarjati slovesno, da hrvatski poslanci zastopajo narodne interese, ne pa svoje. Da podpre to svojo več kot čudno trditve, naglašá „Slovenec“, da so mej izstopivšimi poslanci hrvatski poslanci v manjšini. S tem svojim izrekom postavil se je „Slovenec“ na kruto stališče nemških liberalcev: število odločuje, ne pa pravica. Po tej logiki imajo nemški levicariji čisto prav, ako zahtevajo prvo besedo v koaliciji — saj je njih klub najštevil-

PODLISTEK.

Tri povesti brez naslova.

Hrvatski spisal Ksaverij Šandor-Gjalski.

Druga povest.

(1858—1879)

(Dalje).

On pa se še vedno ni obrnil do nje z vsem svojim telesom, ampak zakrival je desno stran za vrata uprav tako, kakor da bi nesel v desni roki kako darilo, s katerim jo hoče pozneje iznenačiti. A ker je bil zelo prašen, potrzan in strašansko suh — z jedno besedo: beden, bilo bi gotovo neumno le misliti na to, da takšen človek more prinesti darilo. Tudi Julika je menila slično. Slednjič je vskliknila bolestno ter prijemši se za glavo begala je sem in tja kakor neumna kajti zapazila je strašansko nesrečo, ki se je dogodila njenemu možu: nedostajalo mu je desne roke precej od ramen doli in desne noge od sredi kolen.

In dolgo, dolgo sta jokala nesrečna zakonska ter prosila milosti Božje.

„Kako bode mo živeli sedaj?“ povpraševala sta drug drugega. Julika je mogla hraniti se šivanjem k večem jeden želodec, kamoli da bi mogla zadovoljiti tri? Oba sta zrla na kovaško orodje, ki je bilo

nametano v kotu sobe. Gorje: sedaj ga ne potrebuje več. Julika je obupavala. Družega dne je že vsa hiša znala o tej nesreči. Prvi v hiši, ki jo je nagovoril, je bil neki stanovalec Demler, muzikant v nemškem deželnom gledišču in pisar v nekem cesarskem uradu. Ta jej je namreč rekel, da Marko kot izsluženi korporal ima pravico do kake službe v cesarski kanceliji kakor pisar ali pa „amtsdiner“, posebno zaradi tega, ker je invalid.

— V mojem uradu je oficijal, ki nima roke, in jeden poslužitelj, ki hodi po lesenih nogi. Ta je moj sodeželan — tam iz gornje Štajarske. Tako dobi tudi vaš mož službo, če zna pisati?

— Pisati? — Potrpíte, dozdeva se mi, da da, ker zna čitati. — Ali dá, če je tudi znal popred — sedaj nima desne roke.

Uh, vsaj je res — sicer pa kot postrežniku zadostuje ako ume le čitati.

Od tedaj je Julika upala na boljše. Marko je sicer znal pisati, no nikoli Bog si ga vedi kako. Kako pa naj bi pisal sedaj z levo roko! No, Julika si je znala pomagati; še istega večera sta sedela za mizo, kjer je Marko svojo levo roko pričel delati slova. Da se ne bi papir pomikal, položila je žena nanj majhno

šivilno blazinico ter hkratu šivala in pazila, kako jej mož dela črke. Odslej je bilo vsaki dan tako.

Slednjič se je Marko precej dobro privadil pisanju. Ko je bil popolnoma prepričan o tem, napravil jima je omenjeni pisar prošnjo za službo, katero sta odnesla cesarskim gospodom. Hodila sta povsod. Pri tem jim je bilo zelo nerodno, ker gospoda niso razumeli hrvatski, ona dva pa nista znala nemški skoraj nič. Radi tega so bili vsi „hofratski“ in „stathalterajratski“ odgovori stereotipni: „Hm — hm —!“ Po tem pa sta redno zapazila kako suho dolgo, ali pa debelo in kratko roko, in pa kak kviško izprošeni vrat z zlatim „krogelnom“ pete ali šeste dijetne vrste, ki sta jima pokazala vrata. Precej zatem potegnil se je vrat popolnoma v svoj zlati „krogel“, nos pa, katerega jedinega je bilo še videti iz ovratnika, zakopal se je v „konvolut“ spisov, ki so ležali na mizi uprav pred njim. Julika in Marko pa sta ostavila sobo vsa začudena, prestrašena iz zbegana.

Pri vsem tem pa sta Julika in Marko tolmačila ta pitijski „hm — hm“ — kot dobro znamenje, kajti, ako ne bi bilo nade, zakaj bi jima tega ne povedali precej?

Ta up sta gojila še tedaj, ko po treh mesecih še ni bila prošnja rešena. No, nista le ona dva tako sodila, ampak sleherni jima je zatrjal, da je gotovo, da Marko dobi službo. Omenjeni pisar pokazal jima je — da podpre svoje menenje — nekakšen patent, kjer je bilo tiskano, da izsluženi vojniki pridobe takšna mesta.

Slednjič pa sta pričela dvomiti. S prvič sta upala, da dobi Marko službo pri sodišču, kjer je bilo ravnokar izpražnjeno mesto poslužitelja. Nekega dne pa, ko je šel Marko k sodišču poizvedovati, kako je s to službo, pokazali so mu nekega Nemca, dolega iz Silezije, kateri je dobil to službo. Marko se je jezil. — „Kaj potrebujejo ljudi od tako daleč, ko je dovolj naših — ko sem jaz — hm!“ spregovoril je pisarju, kateri je, ves prebledel, hitro popihal iz bližine Markove. Drugi so tolašili ubogega moža, da ga gotovo namestijo pri financi ali pa „stathalteriji“, kajti pri sodišču bi vendar težko služil, ko mu primanjkuje noga; saj ne bi mogel dostavljati sodnijskih spisov. Tudi s tem se je Marko potolažil ter zopet mirno čakal.

(Dalje prih.)

Zdravnik 48-8

Dr. M. Lukšič - Nizetič
ordinira od 3-4 popol.
via Madonna del Mare 2, II.
(V slučaju potrebe tudi po noči).

POZOR!
Podpisani priporoča svojo v via Nuova št. 27 ležečo
trgovino
z manifakturnim blagom
(prej Ivan Milič)
ter da v istej prodajni raznovrstno volneno blago, kakor tudi židane in volnene robce

M. Milič.
Prodajalnica
jedilnih stvari po jako nizki ceni. Prodaja
Jožef Cerne Piazza della Caserma št. 1
(uhod Via Ghega). Cl.

Učenjaški prvaki
vseh dežel, kot pre-
sojevalci preparatov,
izloženih na higie-
ničnih razstavah v
Londonu, odlikovali
so z častno diplomo
in zlato kolajno

(Znamka tovarne.)
ZELODČEVO TINKURO
lekarničarja 22
G. Piccoli v Ljubljani.

Tako odlikovanje je najboljši spre-
valo temu dieteičnemu sredstvu, katero je
splošno cenjeno zbog svoje popolnosti, kajti
krepuje želodec in ga ohranja zdravega,
pospešuje prebavljanje in izpražnjevanje.
Razpošilja je pripravitelj G. Piccoli v
Ljubljani proti poštnemu povzetju. Škatlja
z 12 steklenicami stane f. 1-38; z 55 f. 5-26
in je baš poštni omot 5 kg. Poštino plača
naročitelj. — Prodaja se po 15 nč. stekl.
v vseh tržaskih in isterskih lekarnah.

**Vsled odprave trž. proste luke
so carine proste**
za Istro, Kranjsko, Koroško,
Hrvatsko, Dalmacijo in Bosno-
Hercegovino

nepremočljive plahte
Alojzija Zuculin v Trstu

Tovarna nepremočljivih belih in črnih
plaht za vozove, vagoni, za robo na
obročjih, ladje, parnike in polja;
pogrinjaj za konje in dežnih plaščev.

ZALOGA
tkanin za jadra, sedlarje in tapetarje,
dvojnikov (traličci), jute za žaklje in
omote, opasnikov, vrvi in špaga.

Zastop in glavna zaloga ast-
falskih lepenk
za hišne strehe, strešnike, klanico,
hleve itd.

Izolatorji za temelje
in kocke iz asfalta.

Izdovalnica in prodajalnica
zastav.
Luigi Zuculin
12-9 v Trstu
via Ghega 2, hiša Brunner

Jak. Klemenc
TRST
Via S. Antonio št. 1.

priporoča častitim svojim odjemnikom in slav-
nem občinstvu

Novo prispelo blago za moške in
ženske obleke, volnene robce in pletene zavrtnike,
sponje kitlje pletene in iz stofa, ogrinjala iz
flanel, barhont beli, sivi in raznobarvan, majo,
spodnje hlače iz volne in kotonine, nogovice vol-
nene in iz kotonine, rokavice, flanel za obleke,
srajce bele in v raznih barvah, ovrtnike, za-
pestnice, židane zavrtnike za moške, dežnike,
židane robce, čepice, volnene komaše, volno za
nogovice, kožuhovino in mufo, kakor tudi vse
ostale predmete za pouk v ročnih delih v šolah
po najnižjih cenah. Pri vseh naročbah zagotavlja
tečno in pošteno postrežbo. 52

Richterjeve sidro-omarice s kamenčki za gradnjo hišic

so slej ko prej nedosežene ter so najprijetnejše
božično darilo otrokom, ki so že tri leta stari. Tudi
so cenejše, nego vsako drugo darilo, kajti one trpijo
mnogo let in jih je moči celo po daljšem času popol-
niti in povečati. Pristne

**sidro-omarice s kamenčki za gradnjo
hišic i. t. d.**

reprezentujejo jedino igro, ki je v vseh deželah žela
nepriustransko pohvalo, in katero vsak, ki jo pozna,
iz prepričanja dalje priporoča. Kdor se še ni seznanil
s tem sredstvom, da se otrok igraje prijetno zabava,
kateri igri skoro ni najti primere, naj si naroči čim hi-
treje od podpisane firme novo bogato ilustrovani cen-
nik in naj čita v njem natisnjena mnenja, ki so izredno
laskava. — Pri kupovanju blagovini naj se izredno za-
htevati: Richterjeve sidro-omarice s kamenčki za
gradnjo hišic (Richter's Anker-Steinbaukasten) in naj
se odločno odkloni vsaka omarica brez tovarniške
znamke sidra; kdor to ne stori, dobi lahko posnetek,
ki je menj vreden. Pristne sidro-omarice s kamenčki
za gradnjo hišic se dobe za ceno 35, 70, 80 kr. do 5 gld. in više in so v zalogi
v vseh finejših trgovinah z igračami.

Novo! Richterjeve strpljivostne igre: Jajce Kulumbovo, strelodov, tešitelj v
jezi, preganjalec muh ali trm, Pythagoras itd. Novi zvezki sodržujejo tudi
velezanimive zadače za dvojne igre. Cena igri 35 kr. Pristno samo s sidrom!

F. Ad. Richter & Cie.,
I. avstro-ogerska e in kr. priv. tovarna sidro-omarice s kamenčki za gradnjo hišic,
Dunaj, L. Nibelungengasse 4, Rudolstadt, Norimberg, Olten, Rotterdam, Lon-
don E. C., New-York. 6-13

Škropilnice in žvepljalke za trte
inžinirja Živica,
mlini in stiskalnice za vino,
sesalke ali pumpe za vsako rabo, cevi vsake vrste
in pipe, motori (ali stroji za gonitev drugih strojev) na par
in s petrolejem, kakor tudi raznovrstne druge stroje
in vse za stroje potrebno
se dobiva zmiraj v zalogi trdke

Schivitz & Comp.
(Živic in družb.)
V TRSTU — via Zonta 5 — V TRSTU.

Zobozdravnik
Dr. Fran Schaffler
bivši asistent zobozdr. dr. Metnitza, do
centa na Dunajskem vseučilišču, 6-8
ordinuje od 9-12 predp. in od 1-4 pop.
Via Torrente št. 24., II. nast.

Gostilna „Alla Città di Vienna“ 2 Piazza
Caserma
(zraven Tiskarne Dolenc) prodaja najboljša kraška
in isterska vina I. kakovosti in graško pivo. Iz-
borna kuhinja sprejema naročila tudi za kosila
in večerje. Imenovana vina morejo dobiti tudi
družine na dom, in sicer ne izpod 28 litrov, po
nastopni ceni: Teran iz Auberja po 42 nč in
najboljša isterska vina po 28 nč. — Za obila na-
ročila se priporoča **Ant. Brovedani.** 10-29

„SLAVIJA“
VZAJEMNO - ZAVAROVALNA BANKA V PRAGI
zavaruje
človeško življenje
po vseh kombinacijah
mnogo ugodneje, ko vsaka druga zavarovalnica.

Členi banke „Slavija“ imajo brez posebnega priplačila
pravico do dividende, katera je doslej iznašala po 10%, 20%,
25% in jedno leto celo 48%.

Za škodo izplačala je doslej „Slavija“ čez dvajset milijonov
goldinarjev. — Po svojih rezervnih in poroštvnih fondih more se meriti z vsako
drugo zavarovalnico. — Kako koristno in potrebno je zavarovanje
življenja, dokazujejo naslednje

primere:

1. Helena Avbeljnova, kramarica v Ljubljani, zavarovala se je dne 5. maja 1884. Do svoje
smrti dne 15. februarja 1885 uplačala je 32 gld. 54 kr. zavarovalnine; banka „Slavija“ pa je izplačala
njenim dedičem 1000 gld.
2. Dr. Fran Ambrožič, mestni zdravnik v Ljubljani, zavaroval se je dne 30. januarja 1875.
Do svoje smrti dne 11. februarja 1891 uplačal je 1352 gld. 52 kr.; banka „Slavija“ pa je rodbini
njegovje izplačala 3000 gld.
3. Ivan Zor, c. kr. brzojavni kontrolor v Ljubljani, zavaroval se je dne 10. decembra 1871.
Do svoje smrti dne 8. februarja 1885 uplačal je 1363 gld. 92 kr.; banka „Slavija“ pa je izplačala
njegovje rodbini 3000 gld.
4. Miha Šerdič, uradnik v Trstu, zavaroval se je dne 30. novembra 1878. Dasi je do svoje
smrti dne 14. julija 1880 uplačal le 80 gld. 16 kr. prejel so dediči njegovi od banke „Slavije“ 1200 gld.
5. Marija Lenčkova, posestnica na Blaniči ob Savi, zavarovala se je dne 5. maja 1870. Ko je
umrla dne 24. maja 1882 izplačala je banka „Slavija“ dedičem njenim 5000 gld., da si je bilo uplačano
zavarovalnine le 2292 gld. 16 kr.
6. Ivan Vlah, posestnik v Jusčih, zavaroval se je dne 5. novembra 1888 za 1000 gld. in
dne 30. aprila 1890 zopet za 1000 gld. Na obe zavarovanji uplačal je do svoje smrti dne 13. januarja
1892 vsuga vкуп 192 gld. 16 kr.; dediči njegovi pa so prejeli od banke „Slavije“ 2000 gld.
7. Ivan Zeleznikar, urednik „Slov. Naroda“ v Ljubljani, zavaroval se je dne 30. junija 1882
za 1000 gld. Do svoje smrti dne 25. januarja 1891 uplačal je 381 gld. 60 kr.; banka „Slavija“ pa je
izplačala dedičem 1000 gld.
8. Peter Budnar, c. kr. poštni official v Ljubljani, zavaroval se je dne 10. maja 1876, ter je
do svoje smrti dne 10. aprila 1892 uplačal 597 gld. 12 kr. Banka „Slavija“ izplačala je pa rodbini nje-
govej 1200 gld.
9. Andrej Velikajna, gostilničar v Hirskej Districi, bil je zavarovan od dne 15. maja 1880 do
3. dne junija 1887 in je v tej dobi uplačal 364 gld. 80 kr.; banka „Slavija“ pa je po smrti njegovej
udovi 1000 gld.
10. Reza Kernova, kramarica v Cerkljah pri Kranju, zavarovala se je dne 20. aprila 1884 za
1000 gld. in banka „Slavija“ izplačala je njenim dedičem ta znesek, dasi je do svoje smrti dne 21.
septembra 1892 uplačala le 241 gld. 20 kr.
11. Ernesta Jelusičeva, soproga občinskega blagajnika v Kastvu, bila je zavarovana od 5.
februarja 1884 do 19. avgusta 1888 ter je v tem času uplačala 187 gld. 60 kr.; banka „Slavija“ pa je
izplačala njenemu soprogu 1000 gld.

Vsa pojasnila o zavarovalnih zadevah daje radovoljno:

generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani
v lastni hiši. Gospodske ulice št. 12. 21

Žrebanje v sredo!

Predzadnji teden!

INOMOSTSKE SREČKE à 50 NVČ.

glavni dobitak 50.000 goldinarjev.

Srečke à 50 nč. priporočajo:

Gius. Bolaffio, Alessandro Levi, Mandel & C., Daniele Levi & C., Girol. Morpurgo, Ig. Neumann, M. Nigris.